

GEREBLYÉS LÁSZLÓ: FÖLDÖNFUTÓ ÉNEKE

*Oly mindegy, merről jöttem,
egy órjás áll mögöttem,
mennyeig ér a karja,
s dermesztő tenyere, a napot eltakarja.*

*Óh, mondd, mi vár reám még?...
nyugvóra hol találnék?...
minden kapu becsattan!
eszeveszett idő: — bódorgok megriadtan.*

*S csak tengek, elhagyottan,
— szót vetnek innen-onnan, —
de élni úgy szeretnék:
oly rajba-röppenően s csapongva, mint a fecskék.*

*De mégse, bármi áron
ne éljek e világon:
semhogy szutyokba vesszem:
jőjj, hűséges halál s csak bujtass el, öledben.*

UJ MAGYAR KÖLTŐK II.

HOLLÓS KORVIN LAJOS

Irta: SÁNDOR PÁL

Hollós Korvin Lajos Óbuda törzsökös és vagyonos zsidócsaládjának elszegényedett ágából származik. Az ő életében a vagyon csupán családi legenda és a többi ág rideg elzárkózása formájában mutatkozott. Testvérei még tanui voltak a jómód utolsó foszlányai könnyelmű elherdálásának, az ivásban és költekezésben zsentritempókat követő apa életmódjának, a késői szülött Lajos azonban már teljesen szegény környezetben és proletár életkörülmények között nőtt fel. S nemcsak közviszonyainkra jellemző, hanem Korvinra nézve is elhatározó, hogy — míg a pusztai zsellérsorsból származó Illyés Gyula és a pesti lumpenproletár környezetből kinőtt József Attila rokoni, baráti, társadalmi, állami segítségekkel elvergődtek nemcsak a pesti és szegedi, hanem a bécsi és párizsi egyetemekre is, — addig a katholizált bécsi nagybácsi püspök és textilmágnás rokonok mellett Korvin Lajos alig négy középiskoláig tudta anyagi okokból felvinni, — inasnak kellett beállnia és már szinte gyermekkorában neki kellett eltartania édesanyját is.

Mialatt tehát költőtársai különböző időleges támogatások révén a világirodalom és széptudományok legmagasabb fórumainak utmutatása szerint művelhették, csiszolhatták költői lelkületüket, Korvin Lajos szellemi szárnypróbálgatásai sötét műhelyek ellopott perceiben, ügynöki lótasfutás ziháló lélekzetei közt, magántisztviselői tollak félrecsuszásai útján